

No přátelé a ta teda byla!!!

V to úterý jsme měli jet prej na vejlet, ale vlezla nám do toho voda shora. Ta nám sice nevadí, že jo, ale tak pro vejlet se dá vybrat i lepčí počasí. A tak nás páník vytáhnul oba najednou s Taliprdovou na pole. Na zkrácenou trasu, abychom byli zpátky, když se vrátí pánčička z práce. Páč prej se mnou chtěla ještě jít. Taky jí voda shora nevadí.

Akurát když zavírala dveře bytu, že nám půjde naproti, vešli jsme do baráku a ..... jasněěě, jasněěě. Letěli jsme ji přepadnout. Jak jinak, Taliprdová to přeháněla v emocích, takže musela být usměrněna. Mně usměřňovat netřeba, nejsem primitiv. (A ty poznámky na téma, že jen primitiv se válí v kaluži, tak ty jako neslyším.) Asi nemusím říkat, jakou radost mi udělala věta :” Pod’ Rumíčku, vyrazíme si spolu.” A ještě navíc mi hodila žužlopichlo balonek!! Jooo, to bude primaa, to bylo jasný. Čapnul jsem žužulopichlo balonek ve vzduchu, nadšeně si požvejknul a šel si ho hodit ze schodů.

Pak jsem se s ním vykutálel ven a nechal ho na chvíli pánčičce, protože bylo nutný přepsat spoustu vzkazů. Ovšem jen na chvíli, protože jsme došli ke schodům ke zrušenému občůdku a tam mi ho hodila nahoru. Ideální, ideální. Na co? No na pouštění balonku ze schodůch. Je to tam takový náročnější pro nás oba. Já musím vypočítat řádnou a správnou trajektoriji, aby balonek dobře běžel. A ona ho musí správně kopnout. Když se to nepovede mně, seběhne balonek třebas do strany a nedoběhne tím pádem tam, kam má. Když se to nepovede pánčičce, nevykopne balonek nahoru, ale kamsi do kšá. Musíme se pekelně soustřeďovat vobá. Ale výsledek pak stojí za to. To pak lidijové, co dou vod trambaje úplně koukaj, když nám to vyjde voboum. Častějš to teda zkaží pánčička, páč já si to vyměřit docela umim, vona nejni zrovna geodet, abych pravdu napsal. Soustřeďovali sme se tak, že jsme ani nevníkali, jak moc prší.

No a když se mě pak zeptala, kam teda v tom dešti půjdem, navrhnul sem, že by se mohlo jí za trambaj. Pěkně sem se usadil u přechodu, aby bylo jasný, kam mám namířeno. Tak jsme to spolu pěkně přešli a pak jsem si hnedle vyžádal balonek. A dobře sem udál, protože ... hele to byste nečekali, tam byl takovej pěkně akurát mírnej svážek v chodníku, že stačilo ten balonek upustit a koukat, jako poomalinku běží k pánčičce. Ta je inteligentní, takže jí to hnedle došlo a čuthoooo! Mrskla mi balonek zpátky. Výborná konstelace, toho se musí využít a tak jsme si tam chvíli čtali.

No a pak! Pak když jsme šli dál a u jednoho z velkejch kamenů v trávě se mě pánčička zeptala, ešivá udělám tapičky, a já je udělal, tak přišla!! Malá balonková víla. Teda nejdřív se ostýchala a jen tak stydlivě koukala, co to tam s pánčičkou kutíme. Pánčička, když to viděla, tak aby jí usnadnila komunikaci, zeptala se mě, jestli jí ukážu zajíčka a já udělal předpisovýho zajocha. Holčička se smála a zatleskala. Tak jsme jí ještě ukázali, jak slušně vychovanej pejskek políbí ruku dámě a to už se smála úplně moc . A ptala se, jak jsme se to šéčko naučili. A že ona má doma dvě borderky a chtěla by je naučit lehni, ale jim, že se nechce. Pánčička pravila, že by to bylo na trošku delší povídání, ale pak jí navrhla takovou zjednodušenou cestu, kterou jsme jí spolu ukázali. Já si sednul - protože to prej ty bordeří holky teda uměj a pánčička s piškotem v ruce a s protáhlým povelom Leehni, mě převedla ze sedni do lehni a tam mě pak odměnila. Holčička pravila:” Ahááá! to je snadný, to zkusíme. A můžu hodit pejskovi balon??” “Jasně, jasně, jaaasně, že můžeš! Musíš!”signalizoval sem. A když mi pak holčička házela, zeptala se, jak se jmenuju a kolik mi je... to za mě vyřídila moje tisková mlufčí pánčička.

Já neměl čas, musel sem lítat pro balonek. Holčička se zprvu bála, ešivá jí nekousnu, když jsem si při předávce balonek požížlával, jak mám rád, ale pánčička jí řekla, ať nastaví obě ručičky a že jí to tam položím. Což sem taky pochopitelně udělal. Však sem si už dávno nacvičil s malou Ajšo pánčičkou, dyž sem byl malinkej, jak bezpečně podávat dětem balonky. Nejsm žádná Taliprdová, že jo. V jednu chvíli tam sem tam procházeli nějaký psi a holčička se ptala, proč si mě pánčička vždycky přivolá. Tak jí vysvětlila, že pejscí by se měli kamarádit až po dohodě, protože se nikdy neví, jak to kterej pejskek s ostatním má a jestli se třeba nebude prát. Tak aby se nic nestalo. Pěkně jsme si tam házeli a zas nám nikomu pranic nevadilo, že prší. Pánčička se pak ptala holčičky, proč není taky venku s pejskama a ta jí povídala, že jí to maminka nechce dovolit a že neví proč. Pánčička jí řekla, že to ale maminka dělá dobře, protože je ještě moc malá na to, aby sama venčila pejska, protože by se právě mohlo stát, že by potkala nějakýho cizího, který by si nechtěl s tím jejím hrát, ale spíš se prát a to by pak pro ni i pro jejího pejska byl průšvih, protože by ona nemohla nic dělat. A tak, aby jí to nebylo líto, že nemůže bejt venku se svýma pejskama, tak sme si házeli a házeli a házeli .

A asi bychom možná házeli i tetkon, kdyby to nakonec pánčička nerozpustila, protože měla ještě v plánu jít ven taky s Taliprdovou. Tak sem se s holčičkou rozloučil, doprovodili jsme jí do dětskýho centra, kam zamířila a šli jsme takovou oklikou domů. Tam mě pánčička

Našel sem si animátorku!

vyfrotýrovala, páč sem byl mokrej jak houbička a zatímco jsem si šel lenošit na pelíšek, vytáhla ven tu flekatou pohromu.

OLYMPUS DIGITAL CAMERA